

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.387 van 11 juni 2003
in de zaak A. 105.473/XIV-4842.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaten T. SOETAERT & J. MAENAUT,
 kantoor houdende te 1082 BRUSSEL,
 Selliers de Moranvilleaan 84

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ghanese nationaliteit, op 1 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. KIWAKANA die, loco Advocaten T. SOETAERT & J. MAENAUT verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Ghanese nationaliteit, is België binnengekomen op 29 juli 2000 en heeft zich op 1 augustus 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 24 november 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 mei 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 3 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Twi machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Julie Manaut loco Mr. Thierry Soetaert. Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Berekum en te behoren tot de Brong-stam. Ze maakte deel uit van de koninklijke clan Awerempi. De laatste koningin kwam uit de Mangoase-clan, maar haar opvolgster zou opnieuw van de clan van betrokkene komen. In maart 1998 overleed de koningin en moest er een opvolgster aangeduid worden. Twee jaar later werd betrokkene door haar clan als opvolgster naar voor geschoven. Ook de Mangoase-clan had een troonpretendente. De Mangoase-clan onderhield goede contacten met leden van de toenmalige regering. Deze situatie leidde in juni 2000 tot een gevecht, waarbij drie doden vielen; onder hen een lid van de Awerempi-clan en twee haar onbekende dorpsgenoten van de Mangoase-clan. Betrokkene vluchtte naar Gono Krom, een dorp op de grens met Ivoorkust, waar ze onbepaalde tijd verbleef. Via

Abidjan reisde ze vervolgens naar België, waar ze op 29 juli 2000 aankwam. Op 1 augustus 2000 diende ze een asielaanvraag in.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verschillende uiteenlopende en vage verklaringen de geloofwaardigheid van het relaas van betrokkene in sterke mate op de helling zetten. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 42, dd. 24 november 2000) dat, volgens de traditie, drie maanden vóór het overlijden van een koningin-moeder reeds een opvolger moet aangeduid zijn. Toen de vorige koningin overleed, werd betrokkene door haar oom als opvolgster voorgedragen, omdat de vorige koningin-moeder uit de clan van betrokkene kwam. Omdat er een andere kandidate was, kwam het rond april 2000 tot een gevecht tussen de twee clans, waarbij een dode te betreuren viel, een politieagent. Tegenover het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene dat het aanduiden van een nieuwe koningin normaler(wijze twee jaar na het overlijden gebeurt (verhoorverslag p. 6); dat de vorige koningin-moeder tot de Mangoase-clan behoorde (p. 4); en dat er in juni 2000 bij een groot gevecht drie doden vielen, een van haar clan en twee onbekenden uit de andere clan (p. 7).

Ongeacht het weinig geloofwaardige karakter van het relaas van betrokkene moet er tevens gewezen worden op haar verklaring dat het probleem waarvoor ze Ghana verlaten heeft niet van politieke of etnische (Kinship) aard is, maar een kwestie van grondeigendom betreft (p. 15). Dit is evenwel geen van de motieven die een vrees tot vervolging verrechtvaardigen volgens de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Verder was betrokkene niet in staat te verklaren hoelang ze in het grensdorp Gono Krom had doorgebracht en hoelang ze in Abidjan gebleven was (p. 13 - 14); tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde ze slechts drie dagen in Abidjan te zijn gebleven (punt 41). Hoe dan ook kunnen bij gebrek aan geldige reis- en identiteitsdocumenten de ware reisweg en identiteit van betrokkene niet worden nagegaan.

De door betrokkene voorgelegde brief (dd. 27 november 2000) van ene A. T. doet geen afbreuk aan het bovenstaande vermits aan particuliere correspondentie geen officiële bewijswaarde kan worden toegekend.

Tenslotte bevat het door betrokkene ingediende verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 november 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als middelen aanvoert:

“**Eerste middel** volgt uit de schending van artikel 52, § 2, 2/ van de wet van 15.12.1980 en artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag van 1951

In zoverre dat de betwiste beslissing artikel 1st, A (2) van de Conventie van Genève, getekend op 20 juli 1951 schendt, in de mate dat zonder enige verantwoording, deze de criteria voorzien in deze bepaling niet ten voordele van verzoekster toepast, en weigert verzoekster de hoedanigheid van vluchtelingen toe te kennen.

Terwijl in de fase van ontvankelijkheid ‘er enkel vereist wordt dat de betrokkenen een coherente uiteenzetting van de feiten geeft. Men heeft geen enkel getuigenbewijs noch geschriften opgevraagd’ (Minister van Justitie, Parl. Doc. Senaat, 1990/1991, nr 107-6/2, p 11).

Dat de motieven van de beslissing zijn ongegrond of niet ter zaak.

Dat het betreuren valt dat de bedoeling van de wetgever niet geëerbiedigd wordt. Dat indien men inderdaad het principe van de ontvankelijkheidsfase aanvaard, de inhoud van dit begrip restrictief geïnterpreteerd dient te worden. Dat de motieven van de bekritiseerde beslissing slechts gebaseerd zij(n) op elementen die tot de tweede fase van de procedure behoren (ten grond).

Dat de voorwaarden om de aanvraag bedrieglijk en kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van geneva (Genève) te verklaren zijn niet verenigd.

Dat de Raad van State heeft meerder keren oordelen dat 'est manifeste au sens de l' article 52 § 2, 2/ de la loi du 15 décembre 1980, ce dont l' existence ou la nature s' impose à un esprit raisonnable avec la force de conviction telle que de plus amples investigation ne paraissent pas nécessaires' (CE n/ 53.031, 25/04/1995, et CE 27 octobre 1994, R.D.E., 1994, p. 594).

Dat er uit komt van een zorgvuldig onderzoek van het dossier dat de motieven niet ongegrond zijn, en zeker niet zo ongegrond dat ze aan deze stadium van de procedure tot de conclusie leiden van een kennelijk ongegrondheid van de asielaanvraag.

Dat zij wel haar land van herkomst gevlucht is om gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, en de motieven die haar asielaanvraag gronden zijn wel geïnviseerd in de Conventie van Genève.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en de bepalingen van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 schendt.

Tweede middel volgt uit de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien een welgevestigde rechtspraak vereist dat elke administratieve handelingen gefundeerd is op exacte pertinente en aanvaardbare motieven, welke, indien zij niet uitdrukkelijk werden geformuleerd, uit het administratieve dossier moeten blijken opgesteld in de loop van de uitwerking van deze handeling ('La motivation formelle des actes administratifs - Loi du 29 juillet 1991, Actes de la Journée d' Etude du 8 mai 1992, collectif, faculté de Droit de namur, 1992, p. 131').

In zoverre de beslissing gesteund is op de volgende motieven:

‘Vooreerst moet worden opgemerkt dat verschillende uiteenlopende en vage verklaringen de geloofwaardigheid van het relaas van betrokkene in sterke mate op de helling zetten. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 42, dd. 24 november 2000) dat, volgens de traditie, drie maanden voor het overlijden van een koningin-moeder reeds een opvolger moet aangeduid zijn. Toen de vorige koningin overleed, werd betrokkene door haar oom als opvolgster voorgedragen omdat de vorige koningin-moeder uit de clan van betrokkene kwam. Omdat er een andere kandidate was, kwam het rond april 2000 tot een gevecht tussen de twee clans, waarbij een dode te betreuren viel, een politieagent. Tegenover het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene dat het aanduiden van een nieuwe koningin normaler()wijze twee jaar na het overlijden gebeurt (verhoorverslag p. 6); dat de vorige koningin-moeder tot de Mangoase-clan behoorde (p. 4); en dat er in juni 2000 bij een groot gevecht drie doden vielen, een van haar clan en twee onbekenden uit de andere clan (p. 7).’

Terwijl wat betreft de koningin-moeder moet men vaststellen dat normaler()wijze de koningin-moeder behoorde tot de Arewempi clan.

Dat slecht wanne(e)r de eerlaatste koningin stief, kwam er een Mangoasevrouw op de troon want er geen vrouw was die in staat was om koningin te worden, want die van de Arewempi clan waren allemaal te jong.

Dat er op die tijd een besloten werd dat zodra er een jong vrouw die oud genoeg was om koningin te worden, de Arewempi clan de troonopvolging zal neen, en de koningin-moeder dus aanduiden.

Dat wat betreft het aanduiden van een nieuwe koningin normaler()wijze gebeurt het twee jaar na het overlijden van de vorige. Echter heeft het deze keer ongeveer drie maanden meer geduurd daar er een gevecht aankwam tussen de twee clans.

Wat betreft het gevecht dat gebeurde rond juni 2000. men moet vaststellen dat verzoekster geen geleerde is, en slechts het lager school gevolgd heeft. Zij heeft wel moeilijkheden met het bepalen van een periode in de tijd.

Dat bovendien tussen haar vertrek van Berekum, en haar aankomst in België, heeft zij meerdere weken gereisd om zich te verbergen. Dat men dus moet aanvaarden dat zij niet nauwkeurig weet wanneer het allemaal gebeurd is.

Men mag zich niet op die vermeende tegenstrijdigheden steunen om haar de hoedanig(heid) van (van) vluchtelingen te weigeren.

Dat dit voortvloeit van een zorgvuldig verhoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal op hetwelk zij een aantal elementen heeft mogen uitleggen over haar verhaal die kennelijk ongewoon is, en wel een zeer ingewikkeld zaak is.

In zoverre de beslissing gesteund is op de volgende motieven:

‘Ongeacht het weinig geloofwaardige karakter van het relaas van betrokkene moet er tevens gewezen worden op haar verklaring dat het probleem waarvoor ze Ghana verlaten heeft niet van politieke of etnische (Kinship) aard is, maar een kwestie van grondeigendom betreft (p. 15). Dit is evenwel geen van de motieven die een vrees tot vervolging verrechtvaardigen volgens de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Verder was betrokkene niet in staat te verklaren hoelang ze in het grensdorp Gono Krom had doorgebracht en hoelang ze in Abidjan gebleven was (p. 13 - 14); tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde ze slechts drie dagen in Abidjan te zijn gebleven (punt 41). Hoe dan ook kunnen bij gebrek aan geldige reis- en identiteitsdocumenten de ware reisweg en identiteit van betrokkene niet worden nagegaan.

De door betrokkene voorgelegde brief (dd. 27 november 2000) van ene A. T. doet geen afbreuk aan het bovenstaande vermits aan particuliere correspondentie geen officiële bewijswaarde kan worden toegekend.’

Terwijl het blijkt dat het Commissariaat-generaal de door verzoekster geuite vrees voor vervolging onjuist geschat heeft, en de verklaringen van verzoekster op een onjuiste wijze beschouwd heeft, feiten die echter mogen laten denken dat verzoekster wel haar land van herkomst heeft moeten vluchten wegens haar behoren tot het Arewempi clan. Gezien de bestreden beslissing beschouwt dat de feiten kennelijk vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève;

Dat de Vaste beroepscommissie voor vluchtelingen echter nauwkeurig aangegeven heeft dat:

‘Considérant que la décision attaquée a pu légitimement conclure que des faits de conflit familial ne ressortissent, en principe, pas du champ d'application de la Convention de Genève; Que des exceptions à ce principe peuvent être envisagées dans certains cas, lorsque le conflit familial est directement motivé par des considérations visées à l'article 1er, section A, § 2 de ladite Convention, et lorsqu'une protection ne peut être obtenue des autorités, soit qu'elles encouragent ou tolèrent ces agissements, soit qu'elles soient dans l'incapacité de protéger la victime (Décision cprr N/ 99-1305/R9122/md)’

Dat in deze zaak soortgelijk probleem zich voorstelt. Dat ten onrechte, Commissaris generaal meent dat de door verzoekster verklarende feiten geen vrees tot vervolging verrechtvaardigen.

Dat de juridische omschrijving van de feiten tot het Commissaris-generaal behoort. Dat in het geval verzoekster, die als troonpretendente aangeduid werd, aan het oorsprong is geweest van gewelddadig gevechten tussen het Arewempi clan en het Mangoase.

Dat volgens het Canadese rechtspraak:

‘une demande concernant un agent de persécution non étatique sera fondée si l'Etat ignore sciemment les actes du persécuteur ou si l'Etat est incapable de protéger le demandeur’ (Qu'est-ce qu'un réfugié, J.Y. Carlier, 1998, p. 232)

Dat in casu het geval was daar het om een troonopvolging probleem gaat. Dat inderdaad de Ghaneaanse autoriteiten weigeren zich in soortgelijke conflicten officieel te mengen. Dat verzoekster echter geen beschikte bescherming kon verwachten van de autoriteiten omdat deze in soortgelijke geschillen zich niet mengen.

Dat bovendien de bestreden beslissing heeft het ethisch karakter van deze zaak weggelaten.

Gezien men naar de volgende paragraaf van het handbook for procedure van het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen van de VN moet verwijzen:

‘Mis à part les cas envisagés au paragraphe précédent, il appartient normalement à la personne qui réclame le statut de réfugié d'établir, elle-même, qu'elle craint avec raison d'être persécutée. On peut supposer qu'une personne est fondée à craindre des persécutions lorsqu'elle en a déjà été la victime pour l'une des causes énumérées dans la Convention de 1951. Cependant, la crainte d'être persécuté n'est pas censée être

réservée aux personnes qui ont déjà été persécutée; elle peut être également le fait de celles qui veulent éviter de se trouver dans une situation où elle pourraient l' être.'
Dat de motivatie bij gevolg niet aan de vereisten beantwoordt.”;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster in haar eerste middel de schending van artikel 52, § 2, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag van 1951 aanvoert; dat zij stelt dat de motieven waarop de Commissaris-generaal zich steunt in de bestreden beslissing van 4 mei 2001 vreemd zijn aan de ontvankelijkheidsfase; dat artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een dringend beroep instelt bij de Commissaris-generaal tegen de beslissing waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde, met toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het verblijf of de vestiging in het Rijk weigert aan de vreemdeling die zich vluchteling verklaart; dat de Commissaris-generaal luidens artikel 63/3, eerste lid, van dezelfde wet, deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde kan bevestigen dan wel beslissen dat verder onderzoek noodzakelijk is; dat de voornoemde bepalingen derhalve een georganiseerd administratief beroep inrichten tegen de in artikel 63 van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken; dat het voornoemde artikel 63/2 niet uitdrukkelijk de gronden vermeldt waarop de Commissaris-generaal de bij dringend beroep bij hem aanhangig gemaakte beslissing kan bevestigen dan wel beslissen dat verder onderzoek noodzakelijk is; dat evenwel één van de wezenskenmerken van een georganiseerd administratief beroep is, dat bij het behandelen van zulk een beroep de aanvraag in haar volledigheid, en dus zowel ten aanzien van de rechtmatigheid als ten aanzien van de opportuniteit, wordt onderzocht; dat derhalve de Commissaris-generaal wanneer hij oordeelt in dringend beroep, dezelfde beoordelingsbevoegdheid heeft als die waarover de Minister van Binnenlandse Zaken in eerste aanleg beschikt; dat derhalve de Commissaris-generaal bij het nemen van de in artikel 63/3, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing, rechtmatig kan steunen op de in artikel 52, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalde (on)ontvankelijkheidsgronden; dat de Commissaris-generaal derhalve zijn bevoegdheid niet overschrijdt door zijn beslissing te gronden op de in artikel 52, § 2, 2/, van de vreemdelingenwet bepaalde grond; dat in casu de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk is en kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève; dat verzoekster in haar middel geen enkel concreet element aanvoert dat deze stelling weerlegt; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.1.3. Overwegende dat verzoekster haar tweede middel steunt op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven perfect kent; dat verzoekster haar lage scholingsgraad en haar problemen met tijdsaanduidingen inroept als verklaring voor de tegenstrijdigheden die zij voor het overige niet weerlegt; dat deze redenen niet aanvaard kunnen worden

als verklaring voor alle tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal na zorgvuldig onderzoek heeft vastgesteld; dat verzoekster zich verder beperkt tot het stellen dat de vaststellingen van de Commissaris-generaal onjuist zijn; dat deze loutere bewering geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing; dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie die verzoekster aanhaalt geen verband houdt met voorliggende zaak en in het geheel niet kan aantonen dat een beslissing van de Commissaris-generaal, die in een andere procedurefase aan de orde is, op onjuiste motieven zou steunen; dat hetzelfde kan gesteld worden voor een algemene verwijzing naar Canadese rechtspraak; dat de proceduregids van de Verenigde Naties geen juridisch afdwingbare waarde heeft; dat de motieven pertinent en duidelijk zijn en derhalve de bestreden beslissing dragen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juni tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.